

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

خطبه‌ی اعیاد شعبانیه

۲۳ بهمن ۱۴۰۲

حمد و سپاس پروردگار رؤف و رحیم را سزااست که آغوش پرمهرش تنها آمال و آرزوی بندگان مخلص بوده و جدایی از آن غم سنگین آنان، این غم آتش درونشان را شعله‌ور کرده و با مناجات‌هایی که حرارتش آفرینش را به فغان آورده آن را ابراز کردند و خداوند سبحان آنان را برای رسیدن به وصال خود یاری فرموده پس شکر بر برکاتی که پروردگار عالم فرمود: آنگاه که شمع وجود حق در عالم بیفروزد منادیان بر کرسی زمین و آسمان ندایی را زمزمه کنند که ای جان عالم زمزمه‌ای را که در جانت به ودیعه داری را با زبان حق فریاد کن تا پویندگانش آن را مانند شرابی گوارا بر جانشان بچشانند تا سینه‌هایشان از عطر آن به سخن درآید و اعلام کند: ای پروردگارم آن زمان که فرمان دادی از دامن پرمهرت جدا شویم به حلقه‌ی اشکی دامن پر جلالت را گرفتیم و به کوچکی و خواری خویش معترف گشتیم پس عرشیان به گدازه‌های این عشق بر ما گریستند و جان عالم در پوسته‌ی خویش ننگجید پس در لرزش‌های سخت کوه‌ها را در هم پیچید و دریاها را به خروش آورد. ماه و خورشید به تمنا به سجده درآمدند، ای خالق حیات بر خلیفه‌ی ما نظری کن تا عالم در هم نیچد و جهان متلاشی نگردد آنگاه نوری بر سیاهی جهل فرود آمد و نام خلیفه را از ظلمت جهل به نوری پرفروغ از پروردگار عالم بیفروخت و حیات در هدایت پیامبران زنده گشت.

چه زیبا سرور عالمیان، کوثر الهی حضرت زهرای مرضیه (س) بی‌تابی خلیفه در هجران پروردگارش را در غربت زمین توصیف کردند که ما آن را در عمل و گفتار خود ایشان و پدر گرامی‌شان حضرت محمد (ص) و امیر مؤمنان علی (ع) و فرزندان‌شان به عینه مشاهده کردیم.

امشب به میلاد دو تن از ایشان امام اباعبدالله الحسین (ع) و امام زین‌العابدین حضرت سجاد (ع) در این کوی عشقِ فرزندشان دور هم جمع شدیم که این عشق آتشین را هزار و اندی سال است از دعای عرفه و حماسه‌ی کربلای امام حسین (ع) و

صحیفه‌ی سجادی‌هی امام سجاد (ع) عاشقان خواندند و شنیدند و با آن عشق و بندگی‌شان را به پیشگاه الهی ابراز نمودند و در فرازی از دعای عرفه‌ی امام حسین (ع) که ایشان چنین آتش عشق پروردگار را بیان فرمودند که: ای مولایم تویی که منت نهادی، نعمت دادی، احسانم کردی، روزی‌ام دادی، گرامیم داشتی، تویی که مرا آمرزیدی، یاریم کردی، تأییدم نمودی، عزیزم داشتی، شفایم بخشیدی، پرده‌ام پوشاندی. پروردگارا این است ثنای من بر تو برای تمجید و اقرار توحید با اخلاص و ذکر مهربانی‌ات بر من به قدری فراوان‌اند و آشکارند و از قدیم تا به حال که از شمارش بیرون‌اند و امام سجاد (ع) در مناجاتی چنین ابراز می‌دارند که: بار الها مناجاتم از کرم بشنو و دعایم مستجاب فرما، روزهای عمرم را با بی‌حاصلی به پایان مبر. دست رد به سینه‌ام نزن و مرا در جوار رحمت منزل ده. بار الها مجد و عظمت تو والاتر از آن است که کسی به ذاتش پی ببرد و احسانت افزون‌تر از آن است که کسی توان شکر گزاری بر کمترین آن داشته باشد.

پس در این روز میلاد باید بر آنان سلام کرد، سلامی از روی ارادت و اخلاص و مودت. سلام بر شما، گواهی می‌دهم که همانا روان‌های شما و نورتان و سرشتتان یکی است. همگی پاک و پاکیزه است. خداوند شما را به صورت نورهایی آفرید که گرداگرد عرش خود قرارتان داد تا آنگاه که با آوردنتان در این جهان بر ما منت گذارد و برگزید شما را برای نور خود و تأیید کرد شما را به روح خود و پسندید شما را برای جانشینی در زمینش تا که حجت‌هایی باشید بر مخلوقاتش.

شادی و سرور امشب ما به واسطه‌ی میلاد یکی دیگر از اهل بیت افزون است. این گهر نایاب اسوه‌ی شجاعت و رشادت و علم و معرفت و ادب و وفاداری حضرت ابوالفضل‌العباس (ع)، قمر منیر بنی‌هاشم است که صداقت و عشق و اخلاص را در بندگی پروردگار و بیعت امام عصر خود در تاریخ تا قیامت به نام ابوالفضل‌العباس ثبت نمود.

اینک در این شب مبارک ضمن عرض تبریک و تهنیت به ساحت مقدس مولا و سرورمان، آخرین گنجینه و وارث همه‌ی حسنات اهل بیت پیامبرمان، امام عصر و زمان اباصالح المهدی (عج) به وجود مبارکشان ابراز می‌داریم:

مولای ما دست نیازمان را به تمنا به درگاه پروردگارمان بلند می‌کنیم تا اراده‌اش آشکار گردد و حق جاودان شود و باطل برای همیشه افسانه‌ی دهر و این ممکن نیست مگر به واسطه‌ی وجود مقدستان پس شما را می‌خوانیم برای تمام زمان‌ها تا قیامت.

اللهم عجل لولیک الفرج